

אנחנו באים מפגישה לפגישה כי זה דחוף / רנה רג'נבה

לאורך יותר מעשור, הוא קפץ לתוך הרכב שלו בשעות הלילה ואל תוך שעות הבוקר המוקדמות בגומעו 600 ק"מ של כבישים בכל יום שישי כדי להגיע אל ומהפגישות עם האנליטיקאי שלו.

כך זה היה! משהו דחף אותו ללכת, מבלי לשאול שאלות, במקום הזה אשר גילם לא רק את ההבדל הרדיקלי אך גם - מעל לכל - את הנוכחות של האנליטיקאי אשר נכנסת לפעולה.

זו לא הייתה ההעברה וגם לא הפירושים שתמכו בהליכה ושיבה הללו, אלא הגילוי של נוכחות שמתגלמת ובו בזמן גילוי מחדש של מקום ריק ממשמעות, שהיה על האנליזנט לעשות בו שימוש אתי.

יום אחד, במהלך פגישה, הוא נדהם מן האופי ה"דחוף" (הוא היה עובר באופן שיטתי על מגבלת המהירות) של הנסיעות שלו (déplacements). הן היו מעבר לכל אנליזה ביקורתית, מחשבות של חישוב, או כוונות מודעות אחרות. היה עליו ללכת; הוא לא יכול היה לומר עוד. היום, הוא חושב שהוא זוכר שהאנליטיקאי הגיב אליו על ידי סיום של הפגישה.

תרגום לאנגלית: רפאל מונטגיו

תרגום לעברית: גבי מנדלסון

עריכת תרגום: הלה שמיר סידי